

РЕШЕНИЕ

№ 1362

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100502699 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 20202549 от 25.10.2021 г. по гр.д.№ 13083 по описа за 2021 г. на СРС, Втора ГК, 68 състав, са отхвърлени като неоснователни, предявените от „Т.С.“ ЕАД, срещу Д. Д. Г., искове по чл.422, ал.1 ГПК за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата в размер на 381,04 лв., представляваща главница – стойност на потребена топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот, представляващ апартамент, находящ се в гр.София, бул.“****”, с аб.№ 12856, за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2019 г.; мораторна лихва за забава в размер на 24,07 лв., изтекла за периода от 15.01.2018 г. до 02.12.2020 г.; стойност на услугата дялово разпределение в размер на 28,87 лв. за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2019 г. и лихва за забавеното ѝ издължаване в размер на 6,14 лв., начислена за периода от 31.12.2017 г. до 02.12.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 61784 по описа за 2020 г. на СРС, 68 състав.

Постъпила е **въззивна жалба от ищеца пред СРС- „Т.С.“ ЕАД.**

Решението се обжалва изцяло.

Излагат се доводи, че решението е неправилно. Същото било постановено в противоречие със събраните по делото писмени доказателства. От представения по делото нот.акт се установявало, че ответника е собственик на процесния топлоснабден имот. Сочи, че имота бил достатъчно индивидуализиран. Същият бил посочен в заявлението и в заповедта за изпълнение в съответствие с адреса, посочен в нот.акт. Указания от СРС за допълнително индивидуализиране на имота не били давани. Издадените документи от ищеца били поименни, т.е. на името на собственика на имота. Противно на соченото от СРС, за ищцовото дружество не било налице изискване за сключване на договори с потребителите, битови клиенти. Ответникът бил потребител на ТЕ по смисъла на чл.153 ЗЕ и всички представени по делото писмени доказателства установявали това обстоятелство.

Иска се от съда да отмени решението и да уважи претенциите му. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна – Д. Д. Г., ответник пред СРС, депозира **отговор по въззивната жалба**. Счита, че доводите във въззивнаа жалба били несъстоятелни, неверни и подвеждащи съда. Сочи, че с предходни влезли в сила съдебни решения било установено, че въззиваемия няма никакви отношения с „Т.С.“ ЕАД; нямал и топлоснабден имот от тях. Твърденията на въззивника били недоказани и неморални, както били и ирелевантни в конкретния казус. Излага доводи за нередовност на въззивната жалба, тъй като не му било предоставено копие от пълномощното на въззивното дружество за подаване на жалбата. Затова счита, че жалбата била невалидна. Иска пълномощното да бъде представено в оригинал, за да се запознае той или негов адвокат с този оригинал. Жалбата следвало да бъде оставена без разглеждане и защото на въззиваемия не му било станало ясно дали е платена държавната такса. По същество се иска да бъде потвърдено първоинстанционното решение. Не претендира разноски.

Третото лице помагач по делото – „Б.“ ООД не изразява становище по въззивната жалба.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е уведомен на 03.12. 2021 г., а

въззивната жалба е подадена на 17.12. 2021 г., следователно е **в срока по чл. 259, ал.1 ГПК.**

С решението, което се обжалва, СРС е отхвърлил исковете по чл.422, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1 ЗЗД и по чл.86, ал.1 ЗЗД.

Следователно е налице правен интерес от обжалване.

Противно на соченото от въззиваемия, въззивната жалба е редовна; същата отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК. Пълномощното е заверено за вярно с оригинала, както и е на бланка-образец на „Топлофикация-София“ ЕАД и това е напълно достатъчно да приемем, че е налице надлежна представителна власт за подаване на въззивната жалба.

Ето защо въззивната жалба е допустима.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка съдът приема, че обжалваното **решение е постановено в допустим процес и е валидно:**

За издадената на 30. 12.2020 г. по ч.гр.д.№ 61784 по описа за 2020 г. заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК длъжникът е уведомен лично, както на адреса на процесния апартамент – гр.София, бул.“Ген.***”, който адрес при тази индивидуализация е посочен в справката по НБД като настоящ адрес на ответника, виж л. 11 от заповедното производство, както и на постоянния му адрес : гр.София, ул.“***** /пак там/. Уведомяването е сторено на 27.01.2021 г./виж л.13 и 14 от заповедното производство/.

На 02.02.2021 г. е подадено от длъжника възражение по чл.414, ал.1 ГПК.

За указанията на съда по чл.415, ал.1 ГПК заявителя е уведомен на 09. 02.2021 г.

Исковата молба е предявена на 05.03.2021 г., т.е. в срок.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че по делото не е установено, че между ищеца и ответника за процесния период е

съществувало правоотношение по доставка и потребление на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ. Не били представени и доказателства, че ответника е титуляр на партидата с аб.№ 012856. В представените по делото счетоводни документи не били посочени нито аб.№ на имота, нито адрес на топлоснабдения имот, нито името на титуляра на партидата. Затова не можело да се приеме, че тези документи касаят процесния имот и ответника. В представеният нот.акт по делото не бил посочен номера на ап., който притежава в собственост ответника и затова не можело да се установи дали претендираните от ищеца суми се отнасят за неговия ап. Според СРС от нот.акт се установявало и, че на същия етаж 2 има и друг апартамент. Не можело да се установи и дали описания в нот. акт имот е този с аб.№ 012856. По делото не бил представен и писмен догово между ищеца и ответника за продажба на топлинна енергия, нито документи за откриване на партида с титуляр ответника. СРС се е позовал на представеното от ответника решение № 153525/28.06.2019 г. на СРС, ГО, 163-ти състав по гр.д.№ 65546/2018 г. с което били отхвърлени претенциите на „Т.С.“ ЕАД срещу ответника Д. Д. Г. за начислени суми за доставка на топлинна енергия за имот, находящ се в гр.София, бул.“****“, аб.№ 12856, през периода от 01.08.2015 г. до 30.04.2017 г., в което решение било прието, че не е доказано ответникът да е абонат на имот с аб.№ 12856. При тези си мотиви СРС е приел, че по делото не е доказана материално-правната легитимация на ответника по предявените установителни искове. Затова и претенциите на ищеца са били приети за неоснователни.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Противно на извода на СРС, настоящата инстанция приема, че страните по делото са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, по силата на който топлопреносното предприятие в качеството си на продавач продава на физическо лице в домакинство в качеството му на купувач топлинна енергия за битови нужди. От своя страна купувачът се задължава да заплаща на продавача използваната топлинна енергия по определени цени образувани по съответната за това Наредба и по начини и в срокове, определени от общите условия.

С исковата молба ищецът е представил нот.акт № 13, дело № 369/2012

г., от 26.11.2012 г. за собственост на процесния топлоснабден имот в полза на ответника, което е достатъчно като основание да приемем, че страните са в облигационно отношение по доставка на топлинна енергия, арг. от чл.150 и чл.153 ЗЕ.

Липсват доказателства ответникът да е изгубил правото на собственост или да се е разпоредил с имота.

Правото на собственост не е срочно поради което фактът, че нот.акт е от 2012 г. не означава, че ответника не е собственик.

Без значение по спора е обстоятелството, че в нот.акт не е посочен номера на ап. Това обстоятелство не може да бъде вменено във вина на ищцовото дружество. Освен това, както вече посочихме по-горе, процесния ап. е индивидуализиран в справката по НБД досежно постоянния и настоящ адрес на ответника по същия начин по който е посочен в нот.акт. Така е посочен и в заявлението по чл.410 ГПК, както и в издадената заповед за изпълнение на парично задължение.

Съдържанието на нот.акт е изрично уредено в чл.580 ГПК и там липсва изискване за посочване на аб.№.

Противно на приетото от СРС, тъй като се касае за т.нар.“битов клиент“ не е необходимо сключване на писмен договор за възникване на облигационното правоотношение по доставка и потребление на топлинна енергия. Отношенията се уреждат по силата на ОУ.

Дали ответникът е подал заявление за откриване на партида или не; облигационното отношение възниква по силата на това, че същият е собственик на имота. Неподаването на заявление за откриване на партида от страна на потребителя не може да бъде тълкувано в негова полза.

От ищеца се претендира стойност на доставена топлинна енергия за периода от м.11.2017 г.- м.04.2019 г. За този период са приложими ОУ-2016 г., в сила от 10.07.2016 г. Същите са одобрени от регулаторния орган - КЕВР и са публикувани. С последното действие ОУ стават публично известни и съответно обвързват потребителите на топлинна енергия. За възникване на правната връзка не е необходимо изрично съгласие, респ. приемане. Точно обратното, ако потребителят не е съгласен с тези ОУ, то има възможност да възрази и се договори индивидуално с топлопреносното предприятие. В случая не се твърди, а и не се доказва такова „индивидуално договаряне“.

При положение, че ответника е закупил топлоснабден имот в процесната ЕС, то той е обвързан от решенията на последната и сключените от нея договори с ФДР, виж договора на л. 18 от исковото производство. Сключването на такъв договор опровергава и тезата на въззиваемия, че сградата на ЕС, където се намира апартамента, не е топлоснабдена.

Решение № 153525 от 28.06.2019 г. по гр.д.№ 65546 по описа за 2018 г. на СРС, Второ ГО, 163-ти състав, на което въззиваемият /ответник пред СРС, се позовава не е представено в надлежния вид по чл.179 ГПК. Видно от л.59 по исковото производство, в решението липсва дори подпис на съдията, посочен като негов издател. Доколкото се касае до официален документ, заверката за вярно с оригинала, сторена от ответника, не отстранява този недостатък. Следва да отбележим и, че противно на соченото от ответника, липсват данни това решение да е влязло в сила. Нещо повече, настоящата инстанция извърши проверка по електронната деловодна система на СРС, както и в официалния сайт на ВСС, където се публикуват съдебните актове, и не откри публикувано такова решение.

Ето защо настоящата инстанция намира, че съдебното решение на което се позовава ответника не се ползва със сила на пресъдено нещо /СПН/.

При това положение тезата / и единствен довод на ответника/, че не е в облигационно отношение с ищцовото дружество, се явява опровергана от събраните по делото писмени доказателства.

Задължението за плащане на стойността на ТЕ при действието на ОУ-2016 г., е срочно, т.е. не е необходима покана.

Задължението за плащане на стойността на услугата за дялово разпределение е на потребителите, нар. „клиенти“ в ОУ.

Следва да отбележим, че по отношение на вземанията за услугата дялово разпределение, липсват каквито и да е възражение в отговора по исковата молба.

По отношение на размерите на вземанията, предявени за установяване по реда на чл.422, ал.1 ГПК, видно от отразеното в съдебния протокол за публичното съдебно заседание, състояло се на 17.09.2021 г. /л.60 от исковото производство/, от страна на ответника не са правени възражения. Нещо повече, СРС е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване на обстоятелствата относно размерите на начислените от ищеца суми за

претендираните вземания, както и липсата на плащане от ответника по тези вземания, виж л.61.

Налага се извод, че **обжалваното решение е неправилно** и като такова ще бъде отменено, изцяло. Вместо това в полза на ищеца ще следва да бъдат приети за установени на основание чл.422 ГПК вземанията, предмет на иска му.

По разноските:

В заповедното производство:

В полза на заявителя се следват **разноски в размер на 75 лв.**

На длъжника разноски не се следват.

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора **решението е неправилно и в частта за разноските.**

Същите ще следва да бъдат **разпределени по следния начин:**

На ищеца се следват **разноски** в размер на 125 лв.-държавна такса, както и юриск.възнаграждение, което съдът определя на основание чл.78, ал.8 ГПК в размер на 100 лв. или **общо 225 лв.**

При този изход на спора на ответника разноски не се следват.

Пред въззивната инстанция:

На въззивника разноски се следват. Съдът определя такива в размер на 100 лв. за юрк.възнаграждение, както и за държавна такса в размер на 50 лв. или **общо в размер на 150 лв.** и такива ще бъдат присъдени.

Въззиваемата страна не претендира разноски, такива не са сторени, а и с оглед изхода на спора не се следват и не ще бъдат присъдени.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20202549 от 25.10.2021 г. по гр.д.№ 13083 по описа за 2021 г. на СРС, Втора ГК, 68 състав, изцяло.

И вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****, **срещу** Д. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.София, ул.“***** и настоящ адрес: гр.София, бул.“Ген.*****, **искове по чл.422, ал.1 ГПК**, че Д. Д. Г., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****, **сумата в размер на 381,04 лв.**, представляваща **главница** – стойност на потребена топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот, представляващ апартамент, находящ се в гр.София, бул.“*****, с аб.№ 12856, за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2019 г. като главницата е дължима ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК- 09.12.2020 г. до окончателното плащане; **мораторна лихва за забава в размер на 24,07 лв.**, изтекла за периода от 15.01.2018 г. до 02.12.2020 г.; **стойност на услугата дялово разпределение в размер на 28,87 лв.** за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2019 г. като главницата е дължима ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК- 09.12.2020 г. до окончателното плащане **и лихва за забавеното ѝ издължаване в размер на 6,14 лв.**, начислена за периода от 31.12.2017 г. до 02.12.2020 г., **за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 61784 по описа за 2020 г. на СРС, 68 състав.**

ОСЪЖДА Д. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.София, ул.“***** и настоящ адрес: гр.София, бул.“Ген.*****, **да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****, сумата в размер на 75 лв.**, представляваща **разноски в заповедното производство.**

ОСЪЖДА Д. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.София, ул.“***** и настоящ адрес: гр.София, бул.“Ген.*****, **да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****, сумата в размер на 225 лв.**, представляваща **разноски пред първата**

съдебна инстанция.

ОСЪЖДА Д. Д. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.София, ул.“**** и настоящ адрес: гр.София, бул.“Ген.****, **да заплати** на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****, **сумата в размер на 150 лв., представляваща разноски пред въззивната инстанция.**

Решението е постановено при участието на „Б.“ ООД като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, **арг. от чл.280, ал.3 ГПК.**

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____